

ledning til tvivl. Efter Justitsministeriets opfattelse må direktivet antages at skulle forstås således, at det både omfatter den situation, at kreditor selv forestår inddrivelsen af sin fordring hos skyldneren (egeninkasso), og de tilfælde, hvor kreditor lader en anden, f.eks. et inkassobureau eller en advokat, forestå inddrivelsen af fordringen (fremmedinkasso).

I lyset heraf foreslås det, at fordringshaveren i begge de nævnte situationer skal kunne kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved inddrivelse af fordringen. Der vil bl.a. være tale om inddrivelse (inkasso), når der udsendes inkassoskrivelse til skyldneren, indgås en betalingsaftale (frivilligt forlig) eller foretages andre egentlige inkassoskridt vedrørende den pågældende fordring.

Som nævnt følger det af direktivet, at fordringshaveren skal kunne kræve betaling af rimelige og relevante omkostninger ved inddrivelse af fordringen. Det er ikke nærmere fastsat i direktivet, hvad der skal forstås ved begreberne »rimelig kompensation« og »alle relevante omkostninger«. Det må på den baggrund antages, at der er overladt medlemsstaterne et forholdsvis vidt råderum med hensyn til at fastlægge betingelserne for og omfanget af fordringshaverens krav på betaling af inddrivelsesomkostninger.

Hvad der er *relevante* omkostninger må vurderes i det konkrete tilfælde, men omkostningerne vil bl.a. ikke være relevante, hvis det stod klart for fordringshaveren, at forsøget på inddrivelse ikke ville lykkes. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis samme eller andre krav inden for kortere tid uden held er forsøgt inddrevet i fogedretten. På samme måde vil der i almindelighed heller ikke være tale om relevante udgifter, hvis en fordring inden for kortere tid er overgivet til flere forskellige inkassobureauer og/eller advokater. Kravet om, at omkostningerne skal være relevante (og rimelige), må endvidere ses i sammenhæng med reglerne i inkassolovens §§ 9-11 om god inkassoskik. Det følger bl.a. af disse regler, at der – medmindre særlige omstændigheder foreligger – ikke må iværksættes yderligere inkassoskridt, før der er sendt en påkravsskrivelse, og en i påkravet angivet frist er udløbet.

Henvisningen til *rimelige* omkostninger indebærer, at der ikke kan kræves betaling for omkostninger, der ligger ud over, hvad der sædvanligvis er forbundet med det pågældende inddrivesskridt, og at der ikke kan kræves betaling for større samlede omkostninger, end hvad der ud fra en konkret vurdering må anses for at være rimeligt.

Justitsministeriet finder, at der ved bekendtgørelse bør fastsættes nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt efter § 9 a, stk. 1. Med sådanne regler vil der blive skabt en klarere retsstilling på området. Der henvises til den foreslåede § 9 a, stk. 3, der er omtalt nedenfor under pkt. 4.5.3.

Efter den foreslåede § 9 a, stk. 1, skal inddrivelsesomkostninger som nævnt kun betales, hvis forsinkelsen med betalingen beror på skyldnerens forhold. Bestemmelsen, der er medtaget under hensyntagen til direktivet, medfører ingen ændringer i den gældende retstilstand, hvorefter fordringshaveren ikke kan iværksætte inkassoskridt mod skyldneren, hvis fordringshaveren ikke har opfyldt sine forpligtelser efter kontrakten.

Det bør i lyset af direktivet, som tilsigter at give kreditor en minimumsbeskyttelse, fremgå udtrykkeligt af loven, at den foreslåede § 9 a, stk. 1, ikke kan fraviges til skade for fordringshaveren ved aftale eller ved handelsbrug eller anden sædvane.

Det foreslås endvidere, at § 9 a, stk. 1, i forbrugerforhold heller ikke skal kunne fraviges til skade for skyldneren ved aftale eller ved handelsbrug eller anden sædvane. Fordringshaveren vil således ikke kunne kræve betaling ud over, hvad der må anses for at være rimelige og relevante inddrivelsesomkostninger.

Justitsministeriet vil som nævnt ovenfor i medfør af den foreslåede § 9 a, stk. 3, kunne fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt efter § 9 a, stk. 1.

4.5.2. Generel anvendelse af de foreslåede regler om betaling for inddrivelsesomkostninger på rentelovens område

Som nævnt under pkt. 4.5.1., foreslås der gennemført lovregler om fordringshavers adgang til at få dækket sine inddrivelsesomkostninger hos skyldner.

De foreslåede regler vil som minimum skulle gennemføres for krav på vederlag i henhold til aftale om levering af varer eller tjenesteydelser, som er indgået mellem erhvervsdrivende som led i deres erhverv eller mellem en erhvervsdrivende som led i sit erhverv og en ordregivende offentlig myndighed mv. Justitsministeriet har imidlertid overvejet, om de nye regler bør gælde generelt på rentelovens område.

En generel gennemførelse af de foreslåede regler indebærer, at fordringshaveren også i forbrugerforhold vil kunne kræve rimelige og relevante inddrivelsesomkostninger betalt af skyldneren. Det vil formentlig betyde, at forbrugeren i en række tilfælde vil komme til at betale den erhvervsdrivendes inddrivelsesudgifter i videre omfang end hidtil.